

čís. 7 c. ř. s. v úpravě zák. čís. 23/1928 sb. z. a n., že zákon míní věcmi prázdninovými nejen smlouvy služební, nýbrž že pod pojmem smlouvy námezdní má na mysli i smlouvy o dílo. O takovouto smlouvu podle §§ 1151, 1165 jde, převezme-li právní zástupce zastupování strany v určitých věcech, jakž vysvítá z ustanovení § 17 adv. ř., jenž v druhém odstavci výslovně poukazuje k zákonným předpisům o smlouvě námezdní. Na právní povaze této smlouvy nic nemění, že strana pravidelně uděluje svému právnímu zástupci písemnou plnou moc. Ve sporu, o který jde, domáhal se žalobce zaplacení odměny za právní zastupování žalovaného v různých věcech a jde tudíž o spor, který § 224 čís. 7 c. ř. s. prohlašuje za věc prázdninovou.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody :

Rekursní soud na stížnost vymáhajícího věřitele zrušil usnesení prvního soudu zamítající žalobcův návrh na povolení exekuce. Rekursní soud vycházel z předpokladu, že rozsudek krajského soudu civilního z 18. dubna 1931, na jehož základě bylo žádáno o povolení exekuce, a jenž rozsudkem vrchního soudu z 30. června 1931 byl potvrzen, nabyl pravoplatnosti uplynutím dovolací lhůty. Předpoklad ten není však správný. Rozsudek odvolacího soudu byl doručen zástupci žalovaného dne 16. července 1931 a dovolání z rozsudku toho bylo podáno dne 13. září 1931, tedy včas, neboť nešlo o věc feriální. Předmětem sporu byla žaloba advokáta o zaplacení odměny a hotových vydání za práce žalovanému konané, šlo o spor ze smlouvy o dílo (viz rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 2773 a 10.028 sb. n. s.). Spory ze smlouvy o dílo nejsou však spory prázdninovými, neboť nejsou uvedeny ve výpočtu § 224 c. s. ř. v doslovu zákona ze dne 19. ledna 1928, čís. 23 sb. z. a n. Dovolává-li se rekursní soud ustanovení čís. 7 § 224 c. s. ř., dovolává se ho mylně, neboť podle tohoto ustanovení jsou věcmi prázdninovými spory ze služební, námezdní a učební smlouvy mezi zaměstnavateli a zaměstnanci jakéhokoliv druhu, nikoliv spory ze smlouvy o dílo. Názor, že pod pojem smlouvy námezdní ve smyslu cit. čís. 7 § 224 spadá i smlouva o dílo, nemá opory v zákoně, a nelze názor ten odvozovati ani z § 17 advok. řádu z roku 1868. Neprávem se vymáhající věřitel ve svém rekursu dovolával rozhodnutí čís. 1733 sb. Nov. (resp. nál. 262), neboť v něm byly sice uznány za věci prázdninové veškeré spory ze smlouvy služební a námezdní, nikoli však též spory ze smlouvy o dílo. Že zvláštním usnesením podle § 224 (2) c. s. ř. byl spor, o který tu jde, prohlášen za prázdninový, nebylo tvrzeno. Poněvadž nešlo o věc prázdninovou, bylo dovolání podáno včas, rozsudek v době vydání usnesení soudu prvního stádu nebyl ještě pravoplatný a proto správně návrh na povolení uhrazovací exekuce byl prvním soudem zamítnut.

Čís. 11210.

Byly-li žaloba a obsílka k roku doručeny žalovanému (v cizině) tak pozdě, že se žalovaný nemohl pro krátkost doby zavčas ani k soudu dostavití ani si opatřit zástupce, jde o zmatek podle § 477 čís. 4 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1931, R II 337/31.)

Proti rozsudku okresního soudu pro zmeškání žalované, jímž bylo uznáno podle žaloby, odvolala se žalovaná z důvodu zmatečnosti podle § 477 čís. 4 c. ř. s., uvádějíc, že bydlí v M. v Dolních Rakousích, že obsílka k líčení na 21. května 1931 byla jí doručena teprve dne 20. května 1931 o 12. hod. dop., takže jí nezbyl vůbec čas nejen, by se osobně dostavila, což bylo vůbec fysicky nemožné —, nýbrž i k obstarání právního zastoupení při roku, takže prý jí bylo nezákonným postupem znemožněno na soudě jednati. O d v o l a c í s o u d odvolání zamítl. D ů v o d y: Odvolatelka vychází mylně z předpisů §§ 231, 257 c. s. ř. Ty platí jen pro řízení před krajskými soudy, kdežto pro řízení před soudy okresními stanoví příslušné předpisy odlišně § 436 c. s. ř. V tomto řízení neplatí nejkratší lhůta 24 hodin, jež u krajského soudu nezbytně musí býti zachována, a to nejméně, mezi doručením obsílky straně a počátkem jednání u soudu; u okresního soudu není předpisu, který by stanovil nezbytnou minimální dobu ku přípravě strany, ano dokonce může býti jednáno o žalobě ještě téhož dne. Nedodržení lhůty v řízení před okresními soudy, jež by nezbytně musela býti straně ponechána ku přípravě, nemůže proto zakládati důvod zmatečnosti a býti uplatňováno odvoláním z rozsudku pro zmeškání. Jest ovšem dbáti toho, by ve skutečnosti strana nebyla vůbec zbavena možnosti postupem soudu při doručování žaloby a obsílky k ústnímu jednání i před okresními soudy buď osobně nebo zástupcem projednávat. V souzeném případě byl nařízen rok na 21. května 1931. Průtahy v doručení obsílky byly zaviněny tím, že žalovaná změnila bydliště, takže jí byla doručena teprve v novém bydlišti. O nesprávném postupu soudu nemůže býti ani řeči. Ve skutečnosti nebyla žalovaná zbavena možnosti projednávat na soudě, i kdyby se mohlo bráti za pravdivé její tvrzení, že obdržela obsílku teprve v udanou jí dobu. I v této krátké lhůtě, jež jí zbývala do počátku roku, měla možnost vejíti ve spojení s nějakým právním zástupcem (telefonicky nebo telegraficky), k čemuž tím spíše byla povinna, an průtah doručení nastal jejím přestěhováním.

N e j v y š š í s o u d změnil napadené usnesení v ten rozum, že zrušil rozsudek prvního soudu a uložil mu, by ve věci znovu jednal a ji rozhodl.

D ů v o d y:

Rekurs jest odůvodněn. V § 231 c. ř. s. jest stanoveno, že první rok má býti ustanoven tak, by žalovanému mezi doručením žaloby a rokem zbývala doba čtrnáctidenní, podle § 257 c. ř. s. k ústnímu jednání doba osmidenní. Dle druhého odstavce § 231 se připouští, by v naléhavých případech, zdržuje-li se žalovaný v místě soudu, nebo může-li se do místa toho v krátkém čase dostavit, byl ustanoven rok na dobu kratší, po případě i tak, by mezi doručením a rokem byla jen doba 24 hodin, podle § 436 c. ř. s. u okresních soudů třeba i na týž den, kdy byla žaloba podána. Ve všech tedy případech, i v naléhavých jest podmínkou správného ustanovení roku, by zvalaná strana měla možnost

k soudu včas se osobně dostaviti. Byla-li doba mezi doručením žaloby a obsílky k roku a rokem samým příliš krátká, takže se strana nemohla k soudu dostaviti, byla jí tím odňata možnost na soudu projednávatí a jest tím odůvodněna zmatečnost rozsudku pro zmeškání podle § 477 čis. 4 c. ř. s. V souzeném případě byla žaloba a obsílka k roku doručena rekurentce v obci M. 20. května 1931. Je zřejmo, že žalovaná neměla možnost osobně se dostaviti k soudu do Uničova jednak pro velikou vzdálenost obce M. od Uničova, jednak proto, že M. jest v republice Rakouské, v cizím státě, a pro obtíže pasové byla nemožnost včasného se dostavení jen ještě zvětšena. I kdyby se však připustilo, že zákon neklade váhu na možnost osobního se dostavení obeslané strany k soudu, jest uznati, že ani obstarání zástupce a jeho informování nebylo v tak krátké lhůtě možné. Cesta telegrafická a telefonická se k tomu nehodí a jest vyloučena, poněvadž zákon měl na zřeteli jen pravidelný způsob obstarání zástupce písemnou cestou, zprostředkovanou obyčejnou poštovní dopravou a tímto způsobem nemohla žalovaná v tak krátké době si opatřiti zástupce. Okolnost, že se žalovaná právě v ten čas přestěhovala z Vídně do M., nemůže jí býti přiřítána k vině, neboť, dokud neměla žalobu doručenu, nestihla ji povinnost udati soudu změnu bydliště (§ 111 c. ř. s.). Poněvadž takto jest jasno, že žalované rekurentce byla žaloba a obsílka k roku doručena tak pozdě, že nemohla pro krátkost doby zavčas ani se k soudu dostaviti ani zástupce si opatřiti, byla jí nezákonným postupem odňata možnost na soudě projednávatí (§ 477 čis. 4 c. ř. s.) a jest proto rozsudek pro zmeškání ze dne 27. května 1931 zmatečný.

Čís. 11211.

V řízení o povolení práva chudých ve sporu platí o přípustnosti opravných prostředků předpisy o sporném řízení, najmě i § 528 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1931, R II 345/31.)

Soud první stolice zamítl žalobcovu žádost o udělení práva chudých ve sporu. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud odmítl dovolací recurs.

Důvody:

Řízení o povolení práva chudých jest upraveno civilním soudním řádem. Žádost jest podle § 65 c. ř. s. podati u procesního soudu, jenž o ní rozhoduje, a co do opravných prostředků proti jeho rozhodnutím není předpisu o zvláštním postupu, odchylujícím se od postupu ve sporném řízení povšechně platného. V zákoně není nejmenší opory pro stěžovatelův názor, že jde o věc, o níž by bylo rozhodovati v nesporném řízení a pro niž by platily jeho zásady. Neplatí tu proto ani § 16 nesp. říz. o přípustnosti mimořádného dovolacího rekursu do usnesení druhého soudu, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí prvního soudu, nýbrž platí tu předpis § 528 c. ř. s., podle něhož jest takový recurs nedovolený a musí býti odmítnut.